

בש"פ 5727/15 - ישראל חוטה נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 5727/15

לפני: כבוד השופט ע' פוגלמן

העורר: ישראל חוטה

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בבאר שבע (כב' השופט ג' גדעון) במ"ת 24234-06-15 מיום 6.8.2015

תאריך הישיבה: ט"ו באלול התשע"ה (30.8.2015)

בשם העורר: עו"ד ליאור כהנא

בשם המשיבה: עו"ד הדר פרנקל

החלטה

ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בבאר שבע (כב' השופט ג' גדעון) לעצור את העורר עד לתום ההליכים נגדו.

1. נגד העורר הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות שונות ובהן קשירת קשר לפשע, החזקת סכין, חבלה בכוונה מחמירה ושיבוש מהלכי משפט. על פי כתב האישום, ביום 7.5.2015 תקפו מכריו של העורר אדם בפיצוציה בבאר שבע ששמו דוד טויזר (להלן: דוד) בנוכחות העורר. העורר ואחרים עזבו את המקום ואז שבו אליו במטרה לפגוע בדוד ובאדם נוסף (להלן: המתלונן) אשר חזה בתקיפתו של דוד. לצורך כך הצטיידה החבורה ברכב, כאשר אחד מהם החזיק בידו חפץ חד הדומה לסכין ואחר לום בצבע אדום. אחד מבני החבורה הכה את דוד בלום והעורר זרק חפצים לעברו. בסמוך לכך ניגש אחד מבני החבורה לבעל הפיצוציה והורה לו לכבות את מצלמות האבטחה, והלה עשה כן לפי דרישתו. המתלונן הצליח לחמוק ובני החבורה עזבו את הפיצוציה, אך שבו אליה כשהם מצוידים בלום ובמקלות, בבקבוקי זכוכית ובסכינים או בדוקרנים, והחלו להכות שוב את המתלונן תוך שהם מנפצים בקבוק על ראשו ודוקרים אותו במקומות שונים. לאחר מכן עזבו בני החבורה את המקום ואחד מהם התקשר לטלפון הנייד של בעל הפיצוציה כדי לוודא עמו כי אמנם כיבה את מצלמות האבטחה. המתלונן הובהל למרכז הרפואי סורוקה ונזקק לטיפול רפואי.

2. בד בבד עם הגשת כתב האישום התבקשה הארכת מעצרו של המשיב עד לתום ההליכים נגדו. המשיב לא חלק על קיומן של ראיות לכאורה או על קיומה של עילת מעצר – מסוכנות; והוא הופנה לקבלת תסקיר של שירות המבחן. שירות המבחן שלל חלופת מעצר ראשונה שהוצעה בבאר שבע, בפיקוח אמו של המשיב; ובהמשך המליץ על שחרור לחלופה אחרת שהוצעה – באשקלון, בפיקוח בני זוג ערבים שאחד מהם שוטר לשעבר. בית המשפט המחוזי בבאר שבע (כב' השופט ג' גדעון) דחה את החלופה המוצעת וקיבל את הבקשה למעצר עד תום ההליכים. נקבע כי מסוכנותו הלכאורית של העורר היא גבוהה מאוד; וכי לכך יש להוסיף את עברו הפלילי של העורר הכולל הרשעות בעבירות אלימות, רכוש, סמים והפרת הוראה חוקית – לרבות הרשעה מחודש נובמבר 2012, בין היתר בעבירת תקיפה וחבלה ממשית אשר בוצעה גם היא תוך תקיפת הקורבן על ידי העורר ואדם אחר באלימות קשה וגם זאת בבית עסק בבאר שבע, שבגינה נדון העורר לעונש מאסר בפועל שממנו שוחרר רק בחודש ספטמבר 2014. נוכח כל אלה נקבע כי אין חלופת המעצר אשר יכולה למזער את מסוכנותו של העורר, וזאת גם בשים לב לכך שהמרחק הגיאוגרפי בין החלופה שהוצעה לבין מקום ביצוע העבירות לכאורה אינו רב. לבסוף צוין כי אין להורות על שחרור העורר גם בשל החשש כי בשחרורו ישפיע על עדים, חשש המתחזק נוכח כיבוי מצלמות האבטחה במהלך האירוע; ובשל כך שטרם העידו עדי התביעה כולם.

3. על החלטה זו הוגש הערר שלפניי. לטענת העורר, היה מקום להורות על שחרורו לחלופת המעצר שעליה המליץ שירות המבחן בתסקירו. העורר סומך ידיו על המלצת שירות המבחן, שלעמדתו מאזנת כהלכה בין מסוכנותו לבין האפשרות לאיין סיכון עתידי ומגלה רגישות לשינוי החיובי שהחל לערוך בחייו. עוד נטען כי לא היה מקום להידרש לעילת מעצר שעניינה שיבוש מהלכי חקירה וזאת שכן אין מחלוקת כי לא העורר הוא שפנה אל בעל העסק בבקשה לכיבוי מצלמות האבטחה או בכל בקשה אחרת.

4. בדיון שהתקיים לפניי התנגדה באת כוח המשיבה לבקשה. נטען כי נסיבות ביצוע העבירה מצביעות על המסוכנות הרבה הנשקפת מן העורר, וזאת על רקע השימוש בנשק; התכנון המוקדם; והיעדר התגרות מצד המתלונן. לדברי באת כוח המשיבה, אין ליתן בעורר אמון וזאת נוכח עברו הפלילי הכולל 4 הרשעות קודמות, לרבות אחת המשותפת לו ולאחד הנאשמים הנוספים שבכתב האישום; ובשל כך שמאסרו של העורר שממנו השתחרר לפני כ-8 חודשים והעובדה שתלוי ועומד נגדו עונש מאסר על תנאי לא הרתיעו את העורר מביצוע העבירות דנן. לעמדת המשיבה, אין ליתן אמון בעורר גם מן הטעם שבעברו הרשעה בהפרת הוראה חוקית בגין הפרת תנאי מעצר בית. להשלמת התמונה יצוין כי במהלך הדיון הגישה לעיוני באת כוח המשיבה כתב אישום מתוקן ומאוחד שבגדרו צורף עניינו של העורר לזה של בני החבורה האחרים.

5. לאחר שעיינתי בערר ובצורפותיו והאזנתי לצדדים בדיון שהתקיים לפניי באתי למסקנה כי דינו להידחות. כידוע, גם בהינתן קיומן של ראיות לכאורה וקיומה של עילת מעצר, על בית משפט הדין בשאלת מעצרו של אדם עד לתום ההליכים נגדו להוסיף ולבחון אם ניתן להשיג את מטרת המעצר בדרך של שחרור בערובה ותנאי שחרור שפגיעתם בחירותו של הנאשם פחותה (סעיף 21(ב)(1) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה – מעצרים), התשנ"ו-1996). על חלופת מעצר לנטרל את הסיכון הנשקף מהעורר ובבחינתה יילקחו בחשבון, בין היתר, העבר הפלילי העומד לחובת העורר; התנהלותו עובר לאירועים נשואי כתב האישום ואחריהם; נסיבותיו הפרטניות; והאפשרות ליתן בו אמון (בש"פ 6120/14 ברקאת נ' מדינת ישראל, פסקה 15 (23.9.2014)). במקרה זה לא השתכנעתי כי יש עילה להתערב בהחלטת בית המשפט המחוזי שביכר שלא לשחרר את העורר לחלופת מעצר. בית המשפט המחוזי עמד על המסוכנות הרבה הנשקפת מן העורר, הנלמדת מן "האלימות המחרידה והאכזריות בתקיפת הקורבן"; הנחישות לפגוע בקורבנות שהתבטאה בחזרת בני החבורה למקום לאחר שכבר עזבו אותו; דאגתם לצמצם את תיעוד האירוע באמצעות כיבוי המצלמות; והתוצאה הקשה שגרמו מעשיהם. בצד זאת, עיון בתדפיס המידע הפלילי שהוגש לעיוני מלמד כי לחובת העורר – חרף גילו הצעיר יחסית – עבר פלילי מכביד, הכולל עבירות אלימות, שבגין אף נשא בעונש מאסר. לתשומת לב מיוחדת ראויה העובדה שהעורר גם הורשע, כפי שציינה באת כוח המשיבה, בעבירה של הפרת הוראה חוקית בגין הפרת תנאי מעצר הבית שלו. מעורבות קודמת זו בפלילים, כמו גם עונש המאסר על תנאי התלוי ועומד בענייננו – לא הרתיעו לכאורה את העורר מביצוע המיוחס לו. לכל אלה יש להוסיף את עבירת שיבוש מהלכי משפט המיוחסת לעורר (כמבצע בצוותא), המקשה גם היא ליתן בו את האמון הנדרש (בש"פ 4255/14 מדינת ישראל נ' זבלח, פסקה 9 (15.7.2014); בש"פ 352/11 ברי נ' מדינת ישראל, פסקה 13 (25.1.2011)). סיכומי של עניין הוא כי מן העורר נשקפת מסוכנות גבוהה ובית המשפט המחוזי מצא כי יש קושי של ממש ליתן בו את האמון הדרוש לשם שחרורו לחלופה. ער אני לכך ששירות המבחן בא בהמלצה חיובית ביחס לאפשרות זו, ברם אף שבית המשפט נותן משקל להמלצת שירות המבחן, הוא אינו כבול בה (בש"פ 6056/14 נחמן נ' מדינת ישראל, פסקה 33 (23.9.2014)). בענייננו בית המשפט המחוזי מצא לסטות מהמלצה זו, ועל רקע האמור לא ראיתי להתערב בהחלטתו.

הערר נדחה אפוא.

ניתנה היום, ט"ו באלול התשע"ה (30.8.2015).

ש ו פ ט